

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **M. Ž.**, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Mejzlíkem, advokátem, se sídlem Bráfova třída 531/37, Třebíč, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 1. 2015, č. j. 537/15/5200-10424-711303 a č. j. 538/15/5200-10424-711303

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se podanou žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“ či „zdejší soud“) dne 22. 1. 2015 domáhal zrušení v záhlaví označených rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadená rozhodnutí“), kterými byla zamítnuta odvolání a potvrzena

napadená rozhodnutí ze dne 3. 7. 2014 vydaná Finančním úřadem pro Kraj Vysočina (dále jen „prvostupňový správce daně“) pod č. j. 1265003/14/2907-24805-707458 a č. j. 1265015/14/2907-24805-707458. Těmito rozhodnutími byly zamítnuty návrhy na obnovu řízení na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2009 a 2010.

Meritem sporu se v rámci řízení před prvostupňovým správcem daně a stejně tak žalovaným stalo právní posouzení stran naplnění podmínek pro obnovu řízení podle zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Oba dva správci daně dospěli shodně k závěru, že podmínky pro obnovu řízení podle § 117 odst. 1 písm. a) naplněny nebyly, a proto obnovy řízení nepovolili.

II. Obsah žaloby

Z žaloby vyplývá, že v období od 7. do 20. 10. 2013 proběhla v obchodní společnosti BUDEST, s.r.o., IČ: 25307363, se sídlem Srážná 444, 676 02 Moravské Budějovice (dále jen „BUDEST“) hloubková účetní kontrola, při které byly zjištěny podezřelé fakturace mezi podnikatelskými subjekty provázanými osobou žalobce. Tyto skutečnosti oznámil jednatel společnosti BUDEST JUDr. M. M. žalobci a to dne 21. 10. 2013. Na základě takto zjištěných informací žalobce usoudil, že výše nájemného u movitého a nemovitého majetku, jež vzal správce daně za rozhodné, byly nadhodnocené a neodpovídají výši nájemného v daném místě a čase obvyklé. Tímto tak došlo k nesprávnému určení základu daně. Žalobce proto podal návrh na obnovu řízení a zadal vypracovat znalecké posudky na určení výše nájemného v daném místě a čase obvyklé. Z nich pak jednoznačně vyplynulo, že výše nájemného, kterou vzal správce daně za rozhodnou, neodpovídá obvyklé výši nájemného.

Žalobce dále uvedl, že dodržel lhůtu podle § 118 odst. 2 daňového řádu, neboť se rozhodné skutečnosti dozvěděl v měsíci říjnu roku 2013 a návrhy na obnovy řízení podal v lednu roku 2014. Tyto skutečnosti měly spočívat v tom, že se bývalé vedení obchodní společnosti BUDEST (které mělo na starost také vedení dalších podniků provázaných osobou žalobce) mělo dopouštět neoprávněného odebrání peněžitých prostředků, které bylo zakrýváno fiktivními fakturami apod.

Žalobce také uvedl, že v dané věci proběhlo několik trestních řízení proti bývalému vedení, přičemž odkázal také na konkrétní kauzu vedenou u Okresního soudu v Třebíči pod sp. zn. 1 T 95/2014, kdy má být žalobce účastníkem tohoto řízení. Není tedy pravdou, jak uvedl správce daně, že se kauza žalobce nedotýká. Dále je dle žalobce ve vztahu k bývalému vedení společnosti BUDEST vedena i civilní kauza o náhradu škody a u této společnosti také v době podání žaloby měla probíhat daňová kontrola.

Žalobce k prokázání výše uvedených skutečností, stejně jako k dodržení lhůty podle § 118 odst. 2 daňového řádu, navrhl vyslechnout JUDr. M. M. Tento důkaz však proveden nebyl a to bez řádného zdůvodnění.

K tvrzení žalovaného, že žalobci musel být znám přibližný rozsah jím uskutečněných zdanitelných plnění a že tak mohl výsledek daňové kontroly a dodatečné platební výměry zpochybnit, uvedl, že je mu 73 let a ve svých podnicích vystupoval pouze formálně

a důvěřoval lidem, kterým vedení těchto společností přenechal, stejně tak jako důvěřoval správci daně, že určil základ daně ve správné výši. Teprve až informace z měsíce října roku 2013 odůvodnily žalobcovy pochybnosti.

Žalovaný tedy tím, že neprovedl důkaz k prokázání dodržení lhůty podle § 118 odst. 2 daňového řádu, a nepovolením obnovy řízení přes to, že byly doloženy důkazy o nesprávnosti dodatečných platebních výměrů, nepostupoval v souladu se zásadou zákazu zneužití správního uvážení a zákazu libovůle, napadená rozhodnutí jsou tedy nezákonná. Výše uvedený postup žalovaný považuje také za rozporný s čl. 1 a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť správní uvážení je limitováno principy vyplývajícími z ústavního pořádku (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2015 č. j. 6 A 25/2002-42).

Podle žalobce tedy bylo řádně osvědčeno splnění podmínek pro povolení obnovy řízení podle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu. S ohledem na výše uvedené pak žalobce navrhl zrušit napadená rozhodnutí, věc vrátit k dalšímu řízení žalovanému a uložit žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Vzhledem k období odvolacích a žalobních důvodů žalovaný především odkázal na odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí.

Žalovaný dále uvedl, že obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem, jehož důsledkem je zásah do pravomocného správního rozhodnutí. Pojem „dříve neznámé skutečnosti“ je pak třeba chápat v objektivním smyslu, tedy jako skutečnosti, jež účastník správního řízení skutečně nemohl znát a nemohl je tak v původním řízení uplatnit. Takovými skutečnostmi mohou být např. situace, kdy listina nebo jiná věc potřebná k provedení důkazu byla nedostupná, nebo případy, kdy důležitý svědek nebyl dosažitelný nebo dodatečně vypověděl o důležitých okolnostech, ačkoliv v původním řízení odepřel výpověď.

Žalovaný upozorňuje, že se žalobce mohl ke kontrolním zjištěním vyjádřit minimálně při projednání zprávy o daňové kontrole, stejně tak jako podat odvolání proti dodatečným platebním výměrům v dané věci, což neudělal. Žalobci však už v této době musel být znám alespoň přibližný rozsah jím uskutečněných zdanitelných plnění a právě v tomto směru mohl správnost kontrolních zjištění uvedených ve zprávě o daňové kontrole zpochybnit, a to jak v průběhu daňové kontroly, tak v případném odvolacím řízení proti dodatečným platebním výměrům. Podle žalovaného tak znalecké posudky nejsou v žádném případě novým důkazem, který žalobce nemohl bez zavinění uplatnit již dříve v nalézacím řízení.

Žalovaný dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 A 88/2001-55 z něhož vyplývá, že znalecký posudek vypracovaný po právní moci odvolacího orgánu, jímž bylo zamítnuto odvolání daňového subjektu proti dodatečnému platebnímu výměru, nelze považovat za důkaz, který vyšel nově najevo a nemohl být bez zavinění daňového subjektu uplatněn již dříve v řízení. V předmětné věci tomu právě takto bylo, tj. znalecké posudky byly vyhotoveny až po právní moci dodatečných platebních výměrů.

K počátku běhu subjektivní lhůty pro podání návrhu na obnovu řízení žalovaný uvedl, že tento nebyl žalobcem prokázán. K návrhu na obnovu řízení také žalobce předložil kopii části podnětu pro Policii ČR Třebíč. Tento podnět správce daně prověřil provedeným šetřením na Policii ČR. Při tom zjistil, že se věc netýká žalobce, a že trestní spis neobsahoval ani písemnost žalobcem k návrhu na povolení obnovy řízení přiloženou.

K neprovedené svědecké výpovědi JUDr. M. M. žalovaný odkázal na stranu 6 žalobou napadených rozhodnutí.

Vzhledem k výše uvedenému žalovaný zastává názor, že v dané věci nevyšly najevo nové skutečnosti či důkazy, které nemohly být bez zavinění žalobce či správce daně uplatněny v řízení již dříve a které mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí. Žalovaný proto navrhuje žalobu zamítnout a požaduje přiznat právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Napadená rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a násl. s. ř. s. v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, přičemž dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud v této části předesílá, že obdobnou žalobu ve věci téhož žalobce i žalovaného řešil v rozsudku ze dne 19. 10. 2016, č. j. 30 Af 1/2015-59. Jelikož nedošlo ke změně právního názoru ani skutkových okolností, bude zdejší soud vycházet z odůvodnění výše uvedeného rozsudku.

Zdejší soud při svém hodnocení vycházel zejména z ustanovení § 117 a násl. daňového řádu, která upravují institut obnovy řízení. V § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu je uvedeno: „*Řízení ukončené pravomocným rozhodnutím správce daně se obnoví na návrh příjemce rozhodnutí, nebo z moci úřední, jestliže vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí*“.

V § 118 odst. 2 daňového řádu je dále stanoveno, že: „*Návrh na povolení obnovy řízení lze podat do 6 měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o důvodech obnovy řízení*“. A v odstavci třetím téhož ustanovení se uvádí: „*V návrhu na povolení obnovy řízení musí být uvedeny okolnosti svědčící o jeho důvodnosti a o dodržení lhůty pro podání návrhu na povolení obnovy řízení*“.

Ve zde řešené věci žalobce tvrdí, že byly naplněny zákonné podmínky pro nařízení obnovy řízení, stejně tak, že byla zachována subjektivní lhůta pro podání návrhu. Zdejší soud uvádí, že z obecné právní teorie vyplývá, že obnova řízení se člení na dvě stádia, a to řízení o povolení obnovy řízení (iudicium rescindens), a případné nové řízení ve věci (iudicium rescissorium). V nyní posuzovaném případě prvostupňový správce daně, stejně jako žalovaný, dospěli k závěru, že pro povolení obnovy řízení nejsou dány zákonné předpoklady. Žalobce tvrdí, že se od JUDr. M. M. dozvěděl o podezřelých fakturacích u společnosti BUDEST a tato

informace jej vedla k tomu, že dospěl k závěru, že výše nájemného, která byla vzata správcem daně pro určení základu daně, byla nadhodnocena, a proto nechal vypracovat znalecké posudky, kterými tyto své myšlenkové závěry podporuje.

Zdejší soud v souvislosti s hodnocením dané problematiky, tj. zda žalobcem tvrzené skutečnosti lze označit jako skutečnosti nové, které nemohly být bez zavinění žalobce nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí, ve smyslu ust. § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu, uvádí následující skutečnosti vyplývající z obsahu správního spisu.

Žalobce lze v dané věci charakterizovat jako fyzickou podnikající osobu, dále vystupoval jako jednatel a majoritní společník ve společnosti BUDEST a dále jako jednatel a majoritní společník společnosti Plyno elektro Železný, s.r.o., se sídlem Srážná 444, 676 02 Moravské Budějovice, IČ: 25592998, dnes Plyno elektro - MB, s.r.o., Táboritská 880/14, 130 00 Praha 3 (dále jen „Plyno elektro“). V řešeném období, tj. za zdaňovací období roku 2009 a 2010 byl žalobce jednatelem u obou výše uvedených společností.

Společnosti Plyno elektro žalobce pronajímal nebytové prostory, movitý majetek a motorová vozidla, společnosti BUDEST pronajímal nebytové prostory. V žalobě uvádí, že výše nájemného, kterou vzal správce daně za rozhodnou, je nadhodnocená a neodpovídá výši nájemného v daném místě a čase obvyklé. Žalobce se snaží o obnovu řízení z důvodu snížení základu daně z příjmů fyzických osob.

Žalobce tvrdí, že o neobvykle vysoké výši nájmu v daném místě a čase nevěděl a to až do doby, dokud jej neupozornil JUDr. M. M. na zjištěné podezřelé fakturace mezi podnikatelskými subjekty provázanými osobou žalobce, a domnívá se, že se jedná o skutečnost novou, podřaditelnou pod § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Tomuto tvrzení žalobce však nelze přisvědčit.

V případě nájmu movitých a nemovitých věcí se jednalo o nájemní vztah, jehož stranami v předmětných zdaňovacích obdobích byl žalobce jako fyzická osoba podnikající a společnosti, v nichž byl žalobce jednatelem (po většinu rozhodné doby také jediným jednatelem), tj. fakticky (nikoliv právně) se jednalo o nájem mezi žalobcem a žalobcem. Nelze tedy přisvědčit žalobci, že nevěděl o skutečnosti, že je výše nájemného nadhodnocená a zároveň, že k nadhodnocení výše nájmu došlo bez jeho zavinění, tj. že při určení základu daně měl správce daně bez zavinění žalobce vycházet ze špatných závěrů. Krajský soud přisvědčuje žalovanému v tom smyslu, že se v dané věci nemůže jednat o skutečnost či důkaz, který přes svoji existenci nebyl či nemohl být žalobci bez jeho zavinění znám. Jestliže žalobce uzavřel nájemní smlouvy se společnostmi BUDEST a Plyno elektro, je zcela zřejmé, že o výši nájmu vědět musel a věděl také o spojení smluvních osob (ve smyslu ust. § 23 odst. 7 zák. č. 586/1991 Sb., o daních z příjmů, ve znění platném pro projednávanou věc) a také věděl či vědět měl (coby osoba dlouhodobě podnikající a podílející se na podnikání) o základu daně z příjmů v tzv. zvláštních případech (viz poukazované ustanovení posledně citovaného zákona). Jestliže se jednalo o nájem nadhodnocený, o této skutečnosti musel žalobce vědět (či vědět měl), neboť byl pronajímatelem daných věcí. Žalobci se tedy skutečně nabízela obrana proti správcem daně zjištěnému základu daně, resp. výši nájmu, kterou vzal za rozhodnou pro určení základu daně. Daňový řád daňovému subjektu poskytuje jednak možnost vyjádřit se ke kontrolním zjištěním, případně proti (dodatečným) platebním

výměrům podat odvolání. Ani jedné této možnosti však ve smyslu nadhodnoceného nájmu žalobce nevyužil (ve vyjádření k výsledku kontrolních zjištění žalobce pouze uvedl, že předmět nájmu nebyl využíván a že bylo nájemné sníženo).

Nelze tak až v rámci obnovy řízení, mimořádného opravného prostředku, značně zasahujícího do právní jistoty spočívající v neměnnosti pravomocných rozhodnutí, dohánět to, co mělo být využito již dříve, např. v rámci odvolání jako řádného opravného prostředku.

Daňový řád v § 117 odst. 1 písm. a) ukládá přesné podmínky pro nařízení obnovy řízení, spočívající právě v existenci skutečností nebo důkazů, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí. Tuto podmínku však žalobcem tvrzené skutečnosti vzhledem k výše uvedenému nenaplnují, a to ani v případě důkazů ve formě znaleckých posudků. Posudky v dané věci nejsou skutečností novou, ale pouze důkazem o skutečnosti, která byla (či objektivně mohla) být žalobci známa již v průběhu daňové kontroly, resp. daňového řízení jako celku. Žalobci nic nebránilo v tom, navrhnout zpracování znaleckých posudků v rámci daňového řízení, neboť si musel být vědom výše nájmu jím pronajímaných věcí. Na této skutečnosti nemůže ničeho změnit ani tvrzené trestní řízení proti bývalému vedení společnosti BUDEST, stejně tak ani případné občanskoprávní soudní řízení, neboť jak zdejší soud již výše konstatoval, lze ze správního spisu a z charakteristiky nájemního vztahu jednoznačně dovodit, že pro žalobce nepřiměřená výše nájmu nemohla být novou skutečností ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Námitce žalobce tak nelze přisvědčit.

Žalobce dále tvrdil, že dodržel lhůtu podle § 118 odst. 2 daňového řádu. Podle tohoto ustanovení platí, že návrh na povolení obnovy lze podat do 6 měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o důvodech obnovy řízení. Žalovaný v napadených rozhodnutích uvádí, že počátek lhůty pro podání návrhu na obnovu řízení nebyl prokazatelným způsobem doložen. V odůvodnění rozhodnutí lze vyčíst, že žalovaný vzal na vědomí přílohu odvolání spočívající v potvrzení ze dne 28. 7. 2014 a podepsanou jednatelem společnosti BUDEST JUDr. M. M., ve kterém potvrzuje, že v období od 7. 10. Do 20. 10. 2013 proběhla u společnosti BUDEST hloubková účetní kontrola, při níž byly zjištěny podezřelé transakce. Krajský soud k tomu uvádí, že z odůvodnění napadených rozhodnutí je zřejmé, že obnova řízení nebyla nařízena z důvodu toho, že nebyla prokázána existence nových skutečností podle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu. K nenařízení obnovy řízení zcela zřejmě nedošlo z důvodu nedodržení subjektivní lhůty pro podání jejího návrhu. Ačkoliv tedy žalovaný nedovodil, že by byl počátek této lhůty průkazným a jednoznačným způsobem doložen v souladu s § 118 odst. 2 daňového řádu, nejednalo se o důvod, na základě kterého nebyla obnova řízení povolena. Soud tuto námitku shledává jako nedůvodnou.

Žalobce dále namítl, že ačkoliv navrhl vyslechnout JUDr. M. M. k prokázání jeho tvrzení, tento důkaz proveden nebyl a to bez řádného odůvodnění. Zdejší soud k tomu uvádí, že na straně 6 napadených rozhodnutí se žalovaný přímo k návrhu svědecké výpovědi vyjadřuje. Mimo jiné konstatuje, že v předmětných zdaňovacích obdobích nebyl JUDr. M. M. jednatelem společnosti BUDEST, tím se stal až 13. 2. 2013. Zároveň však z odůvodnění napadených rozhodnutí plyne, že žalovaný vzal na vědomí potvrzení jednatele společnosti BUDEST stran podezřelých fakturací a nestandardních postupů. K tomu krajský soud uvádí, že z odůvodnění napadených rozhodnutí je zřejmé, že co se týká zjištění, zda

o nadhodnocené výši nájmu žalobce věděl či nevěděl, nemohl výslech JUDr. M. M., coby jednatele společnosti BUDEST po předmětných zdaňovacích obdobích, zřejmě nic osvětlit. Sám žalobce také neuvedl, co konkrétně měl výslech svědka přinést. Co se týká skutečnosti stran provedené hloubkové účetní kontroly ve společnosti BUDEST, z napadených rozhodnutí plyne, že s touto informací správci daně nikterak nepolemizovali. Na druhou stranu však tato skutečnost sama o sobě opět z povahy informací v ní obsažené nemůže osvědčit žalobcovo tvrzení ve smyslu splnění podmínek § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Žalovaný neprovedení výslechu svědka smysluplně odůvodnil a v souladu se zákonem i racionálním uvažováním k němu nepřistoupil. Této žalobní námitce tedy nelze přisvědčit.

K žalobcovu konstatování ohledně jeho vysokého věku a formálního vystupování v „jeho podnicích“ zdejší soud předně odkazuje na výše uvedené závěry a dále uvádí následující. Žalobcův vysoký věk jeho tvrzením nepřispívá, neboť tato skutečnost sama o sobě nemá v dané věci žádnou vypovídající hodnotu. K tvrzené formální účasti žalobce ve společnostech lze uvést, že je na každém jednotlivém subjektu, jakou míru zodpovědnosti ponese vlastním jednáním a jakou míru předá někomu jinému, ovšem na svoji vlastní zodpovědnost. Žalobce se snaží navodit dojem, že jelikož ve společnostech vystupoval pouze formálně, neměl v rozhodné době povědomí o jednotlivých závazcích, případně o jejich obsahu (konkrétně výši nájemného). Jak však soud již výše uvedl, k takovým závěrům racionálně dospět nelze, neboť žalobce nejenom že vystupoval na straně nájemce, kde teoreticky mohl být pouze formální postavou, ale také na straně pronajímatele. Z výše uvedeného tedy nelze usuzovat, že by o výši nájemného nevěděl, resp. bez svého zavinění nemohl vědět. Tyto žalobní námitky tak krajský soud neshledává důvodnými.

Vzhledem k závěrům zdejšího soudu popsaným výše nemůže obstát ani poslední žalobní námitka stran postupu žalovaného v rozporu se zásadou zákazu zneužití správního uvážení a zákazu libovůle. Jelikož soud dospěl k závěru, že žalovaný postupoval správně a že rozhodnutí lze považovat za zákonná, nelze postupu žalovaného přisuzovat vlastnosti tvrzené žalobcem. Postup žalovaného tedy nelze posuzovat jako postup rozporný s čl. 1 a čl. 2 Listiny základních práv a svobod.

Soud nepřistoupil k provedení důkazu rozsudkem Okresního soudu v Třebíči ze dne 3. 11. 2014, č. j. 1T 95/2014, jímž byly zproštěni obžaloby obžalovaní Ing. J. H., M. Ž., M. D. DiS, neboť v uvedené trestní věci nebyla soudem řešena problematika, která by mohla nyní projednávanou věc a její hodnocení, jak je uvedeno shora, ovlivnit (šlo o věc týkající se dohody o pobírání další odměny za práci Ing. H. a vyplacení peněz mimo účetní evidenci). Ostatní žalobcem navrhované důkazy jsou obsahem správních spisů, z jejichž znalosti soud při rozhodování vycházel.

V. Závěr a náklady řízení

S ohledem na vše shora uvedené proto krajský soud rozhodl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. tak, že podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná

zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní agendy nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 3. 11. 2016

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu